

JANNEKE SIEBELINK

Soms sneeuwt het
in april

UITGEVERIJ GLB

Colofon

Copyright © 2022 voor deze uitgave

Uitgeverij Grote Letter Bibliotheek Deventer

ISBN 9789036439893

NUR 301

Gedrukt op papier met FSC-certificaat

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Uitgeverij Grote Letter Bibliotheek, Postbus 583, 7400 AN Deventer

Deze uitgave kwam tot stand in samenwerking met Ambo | Anthos uitgevers, Amsterdam

© Janneke Siebelink

Alle rechten voorbehouden

Voor meer informatie of bestellen

www.boekenmetgroteletters.nl

Voor wie mij heeft gemaakt tot wie ik ben.
Ik kom eraan.

*Ik herhaal je
zonder begin of einde*

Ingrid Jonker, 'Ik herhaal je'
Uit: *Ik herhaal je* (Podium, 2000)

Texel, september 1985

~
Katharina

21.30

Vanuit een ooghoek ziet ze dat zijn hoofd haar kant op is gedraaid. Zijn ogen zijn dicht. Ze zijn allebei rozig van het eten, de wijn, de overgang van de stad naar dit uitgestreken stukje land. De autoramen zijn naar beneden gedraaid, dromerige eilandlucht vult de auto. Het is een zwartzijdige nacht. Ze zijn bijna bij het huisje dat Peter voor dit weekend heeft gehuurd. Een lang weekend weg voor haar veertigste verjaardag. Naar uitgerekend dit eiland. In september, de vroege herfst. Ze hadden het steeds uitgesteld, er kwam steeds iets tussen.

Of was het Katharina die er steeds iets tussen liet komen?

Ze zet de radio aan en duwt voorzichtig met haar elleboog tegen zijn schouder.

‘Blijf je wakker?’

Ze wil dat hij bij haar blijft, schudt zachtjes aan zijn been. Met een glimlach valt zijn hoofd de andere kant op, terwijl hij een naam uitspreekt. Een meisjesnaam. Namen van kin-

deren. Ze zouden er meer over moeten praten. Over hun kind, over de toekomst. Over zes maanden zullen ze met z'n drieën zijn. Ze kan het nog niet bevatten, legt haar hand op haar buik. Kan ze dit wel? Ze zullen moeten verhuizen. Een woonkamer, een slaapkamer, keuken, badkamer. Waar laten ze de kinderwagen? Nee. Ze hebben toch alles? De baby kan het eerste jaar best bij hen op de kamer slapen in een wiegje naast hun bed, maar het is te klein voor later. Ze moeten plannen maken, afspraken. Ze wil les blijven geven. Ze wil graag blijven acteren.

Er zit een storing op de zender. Ze draait aan het knopje om de ontvangst helder te krijgen, raakt Peter nog een keer aan.

‘Toe, blijf wakker.’

Een zucht, weer dezelfde naam. Haar blik gaat van de weg naar Peter en weer terug. Ze voelt dat ze fronst, dat ze haar ogen samenknijpt om haar blik scherp te krijgen. Ze raakt hem weer aan. Minder voorzichtig nu.

‘Laat me. Wat doe je?’ Zijn hand wappert verstoord in de lucht. Plotseling schiet hij overeind, legt beide handen op het dashboard. ‘Ik was even weg, geloof ik.’ Hij trekt zijn schouders omhoog, draait zijn nek los.

‘Je praatte in je slaap. Je noemde een naam,’ zegt ze.

‘Een naam?’

‘Ja, een meisjesnaam. Hoop je dat het een meisje wordt?’

‘Waar heb je het over?’ Hij hangt zijn arm uit het raam, tikt tegen de buitenkant van het portier.

‘Onze baby natuurlijk. Waar ben je met je gedachten?’ Ze probeert zijn blik te vangen.

‘Ik ben net wakker, doe ’s rustig.’

Ze ís rustig, denkt ze. Heel rustig. Ze valt sowieso liever niet op. Al zou je dat met haar vak misschien niet zeggen. Maar het acteren helpt haar niet te veel met zichzelf bezig te zijn.

‘Ik b́en rustig, maar ik dacht... Ik wil graag met je praten.’

‘Ik ook met jou, Kat.’

‘Dat klinkt serieus.’ Ze kijkt lachend opzij. Hij kijkt ernstig.

‘Ik wilde het niet, Kat, ik wilde het niet zo.’ Hij trekt zijn arm weer naar binnen, rommelt in het zijvakje van de deur, steekt een sigaret op. Vlokjes as waaien door de auto.

‘Wat wilde je niet?’

Hij inhaleert diep, blaast de rook naar buiten. ‘Eerst naar het huis, oké?’

‘Je kunt het nu toch ook zeggen?’

Een stilte.

‘Er is iemand anders.’ Hij schraapt zijn keel.
‘Kat?’

Ze zet het grootlicht aan. Een schijnsel zo krachtig dankzij de begrenzing van de duisternis. Het is alsof zich voor heel even een parallel universum openstelt. Ze moet doorrijden. De witte strepen die het grijze asfalt onderbreken blijven volgen. Met haar handen geklemd om het stuur blijft ze strak voor zich uit kijken en ze trapt het gaspedaal hard in.

‘Rij niet zo hard!’

Ze laat het gaspedaal weer omhoogkomen. De snelheidsmeter zakt langzaam terug, terwijl iets venijnigs haar lichaam overneemt. Ze wordt aangevallen. Ze wordt aangevallen door zichzelf. Het dringt binnen via haar vingertoppen, via de puntjes van haar tenen. Ze draait het stuur in één keer helemaal om. Het asfalt laat de banden gillen. Abrupt komt de auto in de berm tot stilstand. Een lichtbundel glijdt over het gortdroge, hoge gras. Ze wordt overvallen door een bekend paniekgevoel. Hij duwt de deur open, gaat met zijn rug voor de auto staan. Ze hoort de klik van zijn zippo, hij vloekt, ze hoort hem nog een keer met zijn duim over

het wieltje aan de zijkant gaan. Rook kronkelt langs zijn haren, lost op in de avond. Ze vervloekt hem in stilte.

Hij draait zich om, trapt zijn sigaret uit en komt weer naast haar zitten. ‘Kat, ik had het je eerder willen zeggen. Het leek er nooit het juiste moment voor te zijn. In de tussentijd is er veel gebeurd. Te veel.’

Er is al veel eerder te veel gebeurd, denkt ze.

Ze draait de radio uit. Ze concentreert zich op de innerlijke storm, op het gevoel dat laveert tussen ‘hou me vast’ en ‘ik sleur je naar het einde van de wereld om je ervanaf te gooien’.

Hij gaf haar dit weekend op Texel bijna zeven maanden geleden voor haar verjaardag. In een enveloppe, met ontbijt op bed, op de zolder van hun bovenverdieping in de stad. Ijsbloemen stonden op de dakramen. Ze verborg haar argwaan toen ze het las en vroeg hem zo enthousiast mogelijk: ‘Waarom Texel?’

Hij antwoordde dat hij haar mee wilde nemen naar een plek waar ze echt samen konden zijn. Hij had een boekje in de kast zien staan, een oud boekje dat van haar moeder was geweest. Peter had haar bezorgd aangekeken, hij

was bang dat het werk te veel voor haar was, het besef dat ze veertig was geworden en de kans op kinderen nu toch wel was verkeken. Hij had haar tranen weggeveegd. Tranen om andere dingen dan Peter op dat moment dacht.

‘Ik mis je, ik mis je lichaam,’ had hij gezegd. Ze had hem vastgehouden, getroost.

Peter had gevraagd: ‘Zullen we vanavond wat vrienden en burens uitnodigen?’

Hij had aangedrongen. Peter houdt van feestjes. Hij leeft lichter, heeft minder ballast. Ze dacht aan haar oma. Die zei altijd: ‘Verjaardagen moet je altijd vieren, lieve Kat. Je weet nooit of je er volgend jaar nog bent.’ Ze hoorde oma in haar gedachten fluisteren met haar stem die op het laatst zo dun was als vloeipapier. Oma en Peter hadden het vast goed met elkaar kunnen vinden.

Ze had toegegeven.

‘Wil je bij haar zijn?’ vraagt ze.

Het blijft een fractie te lang stil. Ze kent deze momenten. Het is zo’n moment dat je weet dat het mis is, maar het nog niet is uitgesproken.

De vraag hangt roerloos tussen hen in. Ze denkt aan haar jeugd, haar ouders, aan alles wat er leek te zijn. Ze staat op het punt weer iets